

Det er meget muligt, at det kan være en Uregelmæssighed, men det ærede Flertal veed jo meget vel, at en stor Del, eller den største Part, af Amtmændenes Skrivelser, som gaa ud nedad, ere netop til Retsbetjente, og at Amtmændene gennem Retsbetjentene udsende deres Skrivelser, og saaledes kommer den høitærede Ministers § 5 virkelig til at gjælde for den allerstørste Del af Amtmændenes Skrivelser. Det er jo ikke Andet end Kommunikationer, som Retsbetjentene skulle udsende baade til den Eine og den Anden i deres Retsfreds; men disse Kommunikationer kunne være Tjenestebreve, der efter Lovgivningen skulle udbæres, og det kan være andre Breve, for hvilke Lovgivningen ikke paabyder Brevbæring. Men det kunne jo Kommunerne ikke se, thi Landpostbudene kunne jo ikke gaa hen til Sogneraadets Formand og lade ham brække Brevet, for at han kan undersøge, om det er et Brev, der egner sig til Brevbæring, eller det ikke er det; i den Henseende kommer jo Retsbetjentens Paategning og Forlangende til at staa som uafviselig, som en Ordre, der er absolut. Jeg kan derfor ikke tro, at den Uregelmæssighed, som det ærede Flertal fremhæver, egentlig har nogen Vægt med Hensyn til Spørgsmaalets praktiske Betydning. Kan det ærede Flertal skaffe en Lov nu strax, som ophæver alle disse Besværligheder ved den bestaaende Brevbæringspligt, skal det være mig meget kjær, men dertil er der ikke nogen Udsigt. Jeg veed ikke, at der nogenstunde er kommet noget Lovforslag derom her i Thinget, og derfor tror jeg, at det vil være rigtigt nu at vedtage § 5, som dog for en stor Del raader Bød paa den nuværende Tilstand. Endel andre Embedsbreve, som blive udsendte, have ikke Brevbæringsret. Jeg tror f. Ex. ikke, at Amtsforvalternes Skrivelser i Almindelighed have Brevbæringsret, og derfor komme de ikke til paa den Maade at besvære Kommunerne; thi Kommunerens Stilling er det, som § 5 vil lette, og derfor taler jeg for § 5 uden Hensyn til, hvad der ellers gjælder om Embedsbrevs og om Vederlag for Embedsbrevs Befordring.

Ordføreren (Steenstrup): Det forekommer mig, at den Motivering, det ærede Medlem, der nu talte, kom med, fører til en Konsekvens, som gaar i modsat Retning af, hvad han egentlig vil; thi det fremgik jo fuldstændig klart af hans Foredrag, at han veed ikke, hvilken Virkning Vedtagelsen af den høitærede Ministers Forslag vil have. Han sagde saaledes selv, at det i visse Tilfælde kunde være uvisst, om det eller det Brev skulde betragtes som et Brev, der kunde gaa med disse Stafetter eller ikke. Det er det, Udvalgets Flertal paastaar, og som det haaber at have Thinget med sig til at fastslaa, at forinden man indfører en Bestemmelse, som egentlig hører hjemme i Postloven eller i Kommunalloven eller i begge Love, skulde man dog have nogen-

lunde Begreb om, hvad man gjør, og det maa jeg erklære, at det veed man ikke, og det ærede Medlem veed det heller ikke; man veed ikke, hvilket Omfang det har. Man veed ikke, hvorledes nu i dette Dødblik de enkelte Embedsbreve egentlig skulle behandles, og man er altsaa aldeles udsat for at fare lige ud i det Blaas, naar man paa denne Lov om 58 Retsbetjente vedtager Noget, som gjælder alle Retsbetjente og maaste ogsaa komme til at gjælde om Amtsforvaltere og Gud veed hvad. Det, der ogsaa er sikkert, er, at Folkethinget ved at følge Mindretallet vilde komme til at gaa Grinde for de enkelte Sogneraad og Sognefogder, som ikke kunne forliges. Nu har Thinget, Gud veed hvor tidt, vedtaget at fastholde den bestaaende Ordning, og det baade efter Forslag fra Høire og efter Forslag fra Venstre og efter Anbefaling fra det gamle ærede Medlem for Københavns 7de Valgfreds (Casse) saavel som efter Anbefaling af afdøde J. A. Hansen, som sagde, at man gav fuldstændig Tvert op, naar man paa dette Punkt vilde slaa en Strek over al Kritik og al Kontrol med Økonomien. Hvor er Grændsen? Skal man paa denne Lov indføre en Bestemmelse om Sognefogder og Sogneraad, hvorfor skulle vi da ikke ogsaa i denne Lov om Kontorhold have Noget om Navvægtene, de staa ogsaa under Retsbetjentene? Man ser meget godt fra den anden Side, at den nye Ordning ikke er saa let at gennemføre, og at Ophævelsen af den omtalte Bestemmelse i Loven af 1791 heller ingenlunde er let, men at det forudsætter et uhyre Arbejde. Det vil man nu omgaa ved at indføre en Bestemmelse i Kontorholdsloven! Det er meget rart, men skulle vi saa ikke ligesaa gjerne indføre Cnevalden i Alt? Saa vare vi fri for at sidde her. Jeg troede ellers, at Rigsdagen sad for at føre Kontorhold. Nu siger et æret Medlem, at man mistanker Embedsmændene for at ville ligge og skabe Primærker sammen. Men det gjør man ikke, og jeg mistanker heller ikke Embedsmændene for at give vitterlig urigtige Indberetninger om deres Kontorholdsudgifter; men hvor mange Gange have vi ikke i Udvalget — det ærede gamle Medlem for Københavns 7de Valgfreds (Casse) indbefattet — siddet og forjet os over at se, hvorledes gamle, retsindige Retsbetjente, som vare nær ved deres Afgang og skulde paa Pension — det var sportellønnede Embedsmænd — have indgivet Beretninger om deres Kontorhold saa lavt, at Udvalget ikke har villet nøjes med det Dobbelte? Hvoraf kommer det? Det kommer af, at Retsbetjentene lige som andre Menneffer ere Menneffer og slet ikke Andet, og det er derfor, man vil have Kontrol med Portoen. En Embedsmand har ikke Tid til at sidde ved sin Pult og regne ud, naar han skal sætte et Primærke paa. Jeg har dog ogsaa en lille Smule Kjendskab til disse Forhold, og jeg vilde være i den voldsomste Raande, hvis jeg skulde sidde i en